

Diep in de planten, bij het eerste licht van de dag,
werd Groentje wakker met een brede lach.

Ze ging op zoek naar haar vriendjes en keek overal rond,
maar de rupsjes waren nergens te vinden,
ook niet op de grond.

Iemand riep: 'Hé Groentje, kijk eens naar boven.'
Daar waren haar vriendjes. Ze kon het niet geloven!

Ze waren opeens
geen rupsen meer —
ze waren vlinders geworden,
en vlogen heen en weer.

'We zijn veranderd!' juichten ze allemaal.
'En jij verandert ook – het duurt niet lang!'

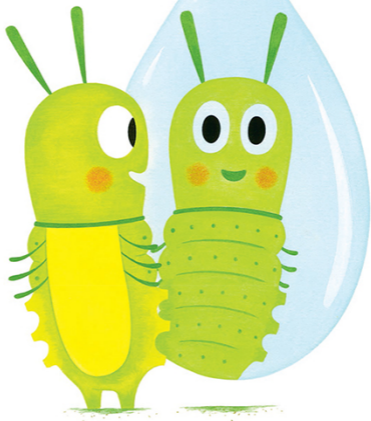
Groentje schrok en werd heel bang.

Haar angst begon als een zaadje zo klein,
maar werd snel groter en dat voelde helemaal niet fijn.

Haar vriendjes waren blij
dat ze vleugels hadden gekregen.
Maar Groentje hield niet van veranderen.
Daar kon ze echt niet tegen.

Groentje was juist blij met hoe ze was: knalgroen en klein.
Zou ze straks vanbinnen ook heel anders zijn?

Ze ging naar de grote rupsen en zei:
'Ik wil wat vragen, als dat kan.
Ik vind veranderen een beetje eng.
Wat vinden jullie daarvan?'

'Eng?
Welnee!'

'Veranderen
hoort erbij!'

'Straks kunnen we vliegen,
dus wij zijn juist blij!'

Dat snapte Groentje wel, en ze ging ervandoor.
Maar ze was nog net zo bang als daarvoor.

'Maak je je zorgen?' zoemde Bij.
'Ik heb een idee!

Je moet aan rozen ruiken.
Kom maar mee!

Groentje snoof en haar ogen
gingen wijd open ...

'Het werkt!' riep ze, toen de geur
in haar neus was gekropen.

Maar even later rolden de tranen
over haar snuit ...

